

fit verum, *hominem bene usurum eo, si detur*; ac per consequens auxilium efficax non crescit in ratione beneficij ex parte Dei. Probatur antecedens: non minuitur beneficium ex parte conferentis, quia recipiens fit ipso male usurus, ergo neque crescit ex parte conferentis, quia recipiens fit ipso bene usurus ac per consequens beneficium non est æstimandum, &c. Nota ex Ribadineira, quem sequuntur Ramirez, & Marin: quod Deus conferens homini auxilium in circumstantijs in quibus ex arbitrio illius conjungetur cum consensu, dat homini *moraliter* consensum, non autem dat *moraliter* consensum, quando confert auxilium in circumstantijs, in quibus homo non est consensurus.

Indè præstat beneficium speciale illi, cui confert auxilium efficax comparative ad illum, cui inefficax confert, quamvis efficacia in actu secundo à libertate recipientis pendeat, quia ab ea non pendet, quod in eis circumstantijs detur auxilium, ac proindè datio *moralis* contentus est priorius liberalis. Hinc, distinguo antecedens: beneficium, &c. si conferens, neque physice, neque moraliter det eventum pendentem à libertate recipientis, concedo; si saltem moraliter det, nego. Ad probationem, nego antecedens, nam si conferens beneficium in circumstantijs, in quibus recipiens ex prava sua voluntate male illo usurus est, possit conferre in alijs, in quibus usurus bene esset, ac per consequens in quibus illi moraliter daret bonum eventum, minus beneficium facit, ac proindè beneficium decre-

cit:

cit: Demum nota: quod licet prædefinitio virtualis sit executiva auxiliij, & etiam prædefinitio formalis; nulla est superflua, & quia nulla essentialiter supponit alteram; & quia Deus habet sufficiens motivum ad eas concipiendas, juxta dicta.

DISSERTATIO V.

De divinis decretis prædefinitivis actuum honestorum, & aliquod peccatum essentialiter supponentium.

Plures sunt actus honesti, qui aliquod peccatum essentialiter supponunt, & cum eo connectuntur, ut sunt Redemptio sanativa à peccatis, pœnitentia de culpa parrata, humilitas orta ex peccato commisso, & alijs, de quibus inquiritur an eos Deus possit efficaciter prædefinire ante absolutam prævisionem peccati? Nam quod possit peccato absolute præviso, nulla est controversia. Cum igitur de omnibus simul agere nequeamus, loquemur in hac dissertatione de pœnitentia, & quidquid de illa dictum fuerit, eodem modo de reliquis, mutato nomine, intelligetur.

SECTIO I.

An Deus possit efficaciter prædefinire pœnitentiam, ante absolute prævisum peccatum?

Sensus præsentis difficultatis hic est: Deus habet hanc scientiam mediam: si dedero Petro auxilium A, peccabit, & ager pœnitentiam, propter quam salvabitur, qua scientia supposita, quaeritur: an Deus antequam decernat dare Petro, vel negare auxilium A, ac proindè antequam

per

per scientiam visionis absolutam videat verum peccatum Petri, possit absolutè, & efficaciter prædefinire ejus pœnitentiam, sic: *volò pœnitentiam liberam Petri?* Qua absoluta, & efficaci prædefinitione posita, tenebitur Deus decernere, & dare auxilium *inefficax*, quod licet sufficiat ad vitandum peccatum, hoc tamen non vitabitur, verum per pœnitentiam delebitur. Pro cuius quæstionis resolutione.

Præmitto primo: quod quæstio non procedit de prædefinitione *conditionata*, sic v. g. tendente: *volò quòd sit pœnitentia, si sit peccatum*, nam hæc in nulla sententia repugnat, cum ex ea, neque arguatur absoluta connexio cum peccato, neque aliqua determinatio Dei ad electionem auxilij inefficacis, ut talis. Non item procedit de repugnantia, aut non repugnantia talis prædefinitionis ex capite tollendi libertatem, jam enim supra statuimus divinas prædefinitiones actuum liberorum bene cum libertate fœderari; sed ex alijs capitibus, v. g. ex aliqua positiva volitione, aut amore peccati in tali prædefinitione inventis, vel ex ea sequutis, ut post videbimus.

Præmitto secundo: quod *intentio finis* est voluntas procrativa alicujus finis tendens ut sit; ea autem potest esse efficax, vel inefficax modo explicato diss. 1. sect. 3. *electio* verò mediocrum est voluntas tendens in media ut conducentia ad finem. Tertio: quod ut pœnitentia existat duo sunt genera prærequisitorum: alia, quæ à Deo sunt ponenda, & hæc sunt, primo: con-

fi-

stitutiva libertatis ad peccatum, & ejus carentiam; secundo: auxilia gratiæ ad pœnitendum, supposito jam peccato; alia, quæ non sunt ponenda à Deo, sed præcisè permittenda, atque ex hoc genere est peccatum, quod necessariò debet permitti, ut detur pœnitentia: est enim materia illius. Attamen licet quando hominem pœnitet de peccato, præsupponatur permissio peccati à Deo, hoc à Deo neque ponitur, neque determinatur determinatione propria, scilicet, physica.

Præmitto quarto: quod necessariò requisita ad existentiam finis, vocantur *media* ad illum; sive sint positivè ponenda, sive præcisè permittenda ab intendente finem: inde peccatum in hac quæstione appellatur medium, non quidem electum, seu positivè volitum, sed præcisè permissum à Deo ad finem pœnitentiæ; licet enim permissio peccati; quæ est collatio auxilij inefficacis; sit positivè volita à Deo; non tamen ita potest esse volitum peccatum. Quinto: quod intendens efficaciter finem tenetur ex vi intentionis eligere (sive electione identificata cum intentione, sive distincta realiter, aut virtualiter) seu ponere media, quæ sunt determinatè requisita, ab ipso, & non ab alio ponenda, & aliundè non posita, & ea eligere ut ad finem utilia.

Ratio est: quia si media non sunt determinatè requisita, sed solum vagè, scilicet, hoc, vel illud, solum potest determinari intendens in vi intentionis ad ponendum aliquod, seu ad hoc ut non detur carentia omnium, cum finis per quod-

I

Vis

vis sufficienter existat. Si verò media, vel sunt aliunde posita, vel ab alio ponenda, superflua erit in intendente eorum electio, cum vel iam electa sint, vel sint ex alterius electione, & determinatione ponenda. Inde intendens in hoc casu tantum obligabitur ad non impedienda media, quæ aliunde sunt exitura, & ad ea, quæ ipse ponere debet, eligenda in circumstantiis, in quibus dabuntur media, quæ ab alio sunt eligenda, & determinanda.

Præmitto sexto: quod ut bene notat Ribadeneira de actibus humanis, disp. 10. capit. 1. motivum, seu ratio movens ad amorem alterius non eo ipso debet amari, seu movere, *ut amata*, sic peccati foeditas movet ad amandum Deum, & tamen non amatur: sic peccatum subditi, quin ametur movet superiorem ad punitionem illius: similiter motivum, seu ratio movens ad odium alterius, potest non odio haberi, sed amari: sic bonitas Dei movet ad odio habendum peccatum, utpotè offensam illius, & Deus non odio habetur, sed amatur. His ita suppositis, variae sunt Authorum sententiæ, nam etiam qui talem prædefinitionem defendunt, multos ingeniosos modos excogitare, quos impugnatos videre potest apud Herrera, de prædestinatione, quest. 12. sect. 1. à num. 6. Ramirez, disp. 14. cap. 3.

Nostra autem conclusio est cum Patre Ruiz, de prædestinatione, disp. 12. sect. 8. Arriaga, disp. 38. sect. 4. Izquierdo, disp. 43. quest. 3. Amico, & alijs, quos hi referunt, contra alios quos

quos Thomistas cum Joanne à Sancto Thoma, hic, disp. 3. Patres Suarez, Alderete, Tirzo, Ribadeneira, disp. 8. capit. 3. aliosque, & novissime Patrem Marin, de Incarnatione, disp. 8. lect. 2. possibilis est Deo prædefinitio absoluta, & efficax poenitentiae ante absolute prævisum peccatum. Probatur conclusio: ideo non esset possibilis talis prædefinitio, quia Deus ex vi illius deberet amare peccatum; sed non debet: ergo possibilis est. Major est præcipuum adversariorum fundamentum. Probatur igitur minor: ex vi intentionis efficacis finis solum debet amari illud medium, quod non potest existere, nisi ametur; sed licet peccatum sit medium ad poenitentiam, tamen potest existere, quin ametur: ergo Deus ex vi intentionis efficacis poenitentiae non debet illud amare.

Major videtur ex terminis nota, quia ex vi intentionis efficacis finis in tantum præcisè requiritur amor medijs, in quantum talis amor est necessarius, ut medium existat: ergo si medium potest existere, quin ametur, non requiritur amor medijs, ac per consequens ex vi intentionis efficacis finis solum debet amari illud medium, quod non potest existere, nisi ametur. Probatur igitur minor: ut in nostro casu existat peccatum, sufficit, quod ex vi intentionis efficacis poenitentiae ponatur à Deo permissio peccati; sed potest à Deo poni permissio peccati, ex vi intentionis poenitentiae, quin ametur peccatum: ergo peccatum in hoc casu potest existere, quin ametur.

Probat^{ur} minor: ut à Deo ponatur permissio peccati ex intentione poenitentia non requiritur, quod Deus amet auxilium inefficax, ut tale, ita ut inefficacia sit ratio movens ut amata ad amorem auxilij, sed sufficit, quod sit conditio ad auxilium amandum propter poenitentiam: ergo potest à Deo poni permissio peccati ex intentione poenitentia, quin ametur peccatum; siquidem ex eo, quod aliquid sit conditio, ut aliud ametur, non deducitur, quod ipsum, quod est conditio, amari debeat: etenim miseria pauperis est conditio, ut ametur elargitio eleemolyne, & tamen miseria non amatur. Exinde, quod posita prædefinitione poenitentia teneatur Deus amare auxilium pro casu, quo sit inefficax, & non pro casu, quo sit efficax, non probat, debere amare inefficaciam per peccatum constitutam, ut adversarii volunt, quia inefficacia non est ratio amata, sed solum circumstantia, ut ametur auxilium.

Ratio autem est: quia tunc solum debet amari conditio, seu casus pro quo aliquid aliud amatur, quando ille casus nequit existere, nisi ametur: ideo enim præsupposito jam peccato potest Deus, juxta adversarios, prædefinire poenitentiam, quin ex vi hujus prædefinitionis teneatur amare peccatum, quia cum hoc jam præsupponatur existens, non est necessarius amor illius ut existat; atqui ut existat casus inefficaciae auxilij, non est necessarius amor Dei respectu illius, cum non sit necessarium, quod inefficacia ponatur à Deo, sed solum, quod permittatur,

nec

nec peccatum conducatur ad poenitentiam ut amatum à Deo; sed ut permissum: ergo licet Deus ex vi prædefinitionis poenitentia teneatur amare auxilium pro casu inefficaciae, non tenetur amare ipsum casum, seu ipsam inefficaciam, ac proinde nec peccatum.

Respondet Pater Marin, supra lect. 3. num. 24. & 26. quod ex intentione efficaci poenitentia, non oritur quaecumque voluntas auxilij inefficacis tanquam medij, sed voluntas electiva: hæc autem debet esse amor utilitatis. imò & majoris utilitatis, quæ ad poenitentiam reperitur in auxilio inefficaci præ efficaci, quæ major utilitas est inefficacia. Sed contra: quia voluntas electiva solum est amor utilitatis, & majoris utilitatis, ut per eam obtineatur finis; ad hoc enim tantum amatur utilitas; atqui ut obtineatur finis poenitentia per auxilium inefficax non est necesse, quod ejus utilitas, & major utilitas ametur, cum sufficiat, quod permittatur talis utilitas, ut consistens in inefficacia, nam si permittatur, jam existet, & finis poenitentia obtinebitur: ergo solutio non tenet. Denique alias æque pulchras, & efficaces conclusionis probationes vide apud Patrem Ramirez, supra.

ARGUMENTA CONTRARIA

Argumentum primum ex Patre Alderete, & alijs: eligere medium propter finem est amare medium, ut utile ad finem; sed Deus, juxta nos, eligit permissionem peccati propter poenitentiam: ergo amat permissionem peccati,

DISSERTATIO V.

294
 ut utilem ad penitentiam, sed amare permissionem peccati ut utilem ad penitentiam, est amare peccatum: ergo posita ea prædefinitione Deus amaret peccatum. Probatur subsumpta: amare permissionem peccati ut utilem ad penitentiam est eam amare, vel ut proxime utilem, vel ut remote utilem; sed quocumque modo est amare peccatum: ergo est. Probatur prima pars minoris: amare permissionem ut proxime utilem, est amare ipsam proximam utilitatem; sed proxima utilitas consistit in peccato: ergo est hoc amare. Probatur secunda: amare permissionem ut remote utilem ad penitentiam, est eam amare ut proxime utilem ad peccatum; medio, quo ad penitentiam conducit; sed amare permissionem ut proxime utilem ad peccatum, est amare peccatum: ergo ita est. Probatur minor: amor mediæ in ordine ad finem, est amor finis; sed amor permissionis ut proxime utilis ad peccatum, est amor illius ut mediæ habentis peccatum pro fine: ergo amare, &c.

Præmitto primo ad solutionem: quod particula reduplicativæ, ut, prout, quatenus, in quantum, & similes possunt primo significare rationem formalem, & motivam, v. g. in hoc enunciabili: amatur bonum ut bonum, ly ut significat, bonitatem esse rationem formalem, & motivam amoris, nimirum, quæ ut amata, voluntatem movet. Secundo, significare possunt solum rationem materialem, quæ quidem cum non sit motivum amoris, se habet ad illum pure materialiter, & concomitanter, v. g. in hoc actu:

SECTIO I.

295
 actu: amo potionem amarum, ut sanam, in quo amaritudo est solum ratio materialis per amorem attracta, ratio autem formalis amara est sola sanitas.

Significare possunt tertio solum circumstantiam, seu calum, pro quo amatur objectum v. g. in casu prævisionis inefficacis auxilij a habeat Deus hunc actum: volo auxilium A, quomodo prævideo inefficax: tunc quidem decernitur auxilium, ut inefficax, non denotante ly ut, inefficaciam esse motivum amoris, seu rationem amaram, sed solum esse circumstantiam, sub qua amatur auxilium, & sine qua non amaretur. Quarto denique possunt significare puram conditionem, ut in hoc actu: amo dationem elemosynæ Petro ut pauperi, in quo ly ut non significat pauperiem esse rationem amaram, cum potius ex displicentia illius elemosynam largiar, sed esse conditionem ad elargiendum. Ad modum quo in his prædicationibus: amatur bonum ut cognitum: ignis urit ut applicatus, ly ut solum significat, cognitionem, & applicationem esse conditiones.

Præmitto secundo: quod in permissione peccati, quæ stat in collatione auxilij inefficacis, triplex distinguenda est ad penitentiam utilitas. Prima remota, quæ stat præcisè in ipsa collatione auxilij inefficacis, prout à penitentia, & à peccato distincta: ipsa enim collatio auxilij inefficacis præcisè sumpta, intrinsecè, & ex se habet ad penitentiam conducere, quatenus ex se est collatio alicujus constituentis potestatem

ad peccatum requisitum ad poenitentiam. Secunda est non pure remota, sed etiam proxima, atque ea constituitur per peccatum, quia collatio auxiliij A, ut cum peccato conjuncta, proxime ad poenitentiam conducit, tanquam illius materia; atque hæc secunda utilitas est talis, in actu secundo respectu peccati, & prima in actu primo; respectu vero poenitentia ambæ sunt utilitas in actu primo.

Tertia demum utilitas ad poenitentiam est utilitas permissionis, seu conducentia in actu secundo respectu ad ipsam poenitentiam; atque hæc per poenitentiam ipsam constituitur, quia utilitas in actu secundo medij ad finem consistit in ipsa positione, & existentia finis, vi medij, exinde quando dicitur, idem esse amare medium propter finem, ac amare medium ut utile ad finem, ea locutio intelligenda est in casu præsentis de hac tertia utilitate in actu secundo, non de duabus primis, quæ sunt in actu primo respectu poenitentia, quia solum amor medij, ut utilis, dicta utilitate, est inseparabilis ab amore medij propter finem.

Ex his ad argumentum in forma, distinguo majorem: est amare medium ut utile ad finem, utilitate in actu primo, nego; in actu secundo, quæ utilitas in hoc casu consistit in ipsa poenitentia, concedo, & similiter, distinguo consequens; distinguo etiam minorem sublimpram amare permissionem ut utilem ad poenitentiam est amare peccatum, si ly ut reduplicet utilitatem in actu secundo consistentem in peccato

tanquam rationem formalem moventem ut amatam, concedo; si solum ut conditionem, vel ut circumstantiam, nego consequentiam. Ad probationem minoris, nego minorem ad cujus probationem, quoad primam partem, distinguo majorem: est amare ipsam proximam utilitatem, si ly ut reduplicet utilitatem tanquam rationem formalem moventem ut amatam, concedo; si solum tanquam conditionem, nego.

Ad probationem secundæ partis, distinguo majorem: est eam amare ut proximè utilem ad peccatum reduplicando utilitatem, ut conditionem, concedo; tanquam rationem formalem moventem ut amatam, nego, & minorem: amare permissionem ut proximè utilem ad peccatum reduplicando utilitatem in actu secundo, ut rationem amatam, est amare peccatum, concedo; ut conditionem, nego. Ad minoris probationem, distinguo majorem: amor medij in ordine ad finem est amor finis, si per ly in ordine reduplicetur ordo, seu utilitas in actu secundo, tanquam ratio movens, ut amata, concedo; in alio sensu, nego, & minorem: amor permissionis ut proximè utilis ad peccatum est amor permissionis ut medij, &c. reduplicando rationem medij in actu secundo, tanquam rationem formalem electam, & amatam, nego tanquam conditionem, concedo.

Sed contra primo: cui finis neque est bonus, neque amabilis, non est amabile, nec bonum medium ratione conducentia ad finem; sed peccatum, quod est finis permissionis, neque est

est amabile nec bonum Deo; ergo Deo non est amabilis permissio peccati, ratione conducentiæ ad peccatum, ac per consequens nec ratione conducentiæ ad poenitentiam. Ad instantiam, distinguo majorem: non est amabile medium ratione conducentiæ in actu primo, seu intrinsecæ, nego; ratione conducentiæ extrinsecæ, seu in actu secundo, concedo, & consequens: ratione conducentiæ intrinsecæ, & in actu primo ad peccatum, nego; nam hæc est ipsa entitas auxiliij inefficacis, quæ bona, & amabilis est; ratione conducentiæ extrinsecæ, & in actu secundo, concedo, quia hæc consistit in ipso peccato: undè non potest eligi tanquam ratio formalis movens ut electa, & amata, sed solum respici tanquam circumstantia, pro qua permissio est utilis ad poenitentiam.

Contra secundo: intendens efficaciter finem tenetur ex vi intentionis potius eligere medium, quod est conducens, quam quod non est conducens ad finem: ergo quia ea conducentia est bona, & amabilis intendenti finem; ac per consequens si utilitas permissionis ad peccatum non est bona Deo, non potest ex intentione poenitentiae eligere permissionem. Distinguo consequens: quia conducentia remota, & intrinsecæ est amabilis, concedo; proxima, & extrinsecæ, nego. Etenim ut ametur, auxiliij inefficax potius quam efficax, seu medium utile, potius quam inutile, utilitate extrinsecæ, & distincta ab ipso medio, qualis est proxima, non requiritur, quod ea utilitas sit amabilis, sed

sufficit quod sit conditio ad amorem hujus mediij potius, quam alterius propter finem.

Contra tertio: utilitas, quæ licetè amari nequit, nequit licetè attrahere voluntatem; sed inefficacia auxiliij, quæ est utilitas proxima ad poenitentiam licetè amari nequit: ergo nequit licetè attrahere voluntatem; nam si ex aliquo medio sequendum sit illud, quod ego odio habeo, nequeo allici ad tale medium eligendum; nemo enim ex malo allicitur. Distinguo majorem: nequit attrahere, attractione motivi, seu rationis formalis intentæ, concedo; attractione conditionis, nego, & similiter distinguo consequens: nam inefficacia auxiliij attrahit voluntatem Dei; non ut ratio formalis intentæ, sed ut conditio. Deinde, distinguo probationem consequentiæ: nequeo allici, allicientia rationis formalis intentæ, concedo; conditionis, nego; igitur licet Deus inefficaciter odio habeat peccatum, quia tamen est requisitum ad poenitentiam, allicitur ex ejus futuritione allicientia conditionis ad ponendum auxilium.

Argumentum secundum: velle dari medium propter finem, est velle dari finem per medium: ergo est velle id, quod est, dari finem per medium; sed dari poenitentiam per auxilium inefficax includit essentialiter constitutive peccatum, quia eo præcisè deficiente, & permanentibus alijs, non dabitur poenitentia per auxilium: ergo velle dari poenitentiam per auxilium est velle peccatum; sed Deus per nos intendens efficaciter poenitentiam, ante absolutam peccati præ-

300
 DISSERTATIO V.
 visionem, vult auxilium propter finem poenitentiae; ergo vult dari poenitentiam per auxilium, ac per consequens vult peccatum. Nota ex Ribadensyra: quod velle medium propter finem, non est velle dari finem per medium; sed praecise velle coexistentiam medij cum fine: inde cum in casu presenti, formalis coexistentia auxilij, & poenitentiae solum includat auxilium, & poenitentiam, fit, quod velle auxilium propter poenitentiam solum est, velle poenitentiam, & auxilium.

Licet autem ad talem coexistentiam, peccatum necessario requiratur, non inferatur, quod Deus volens eam coexistentiam, debeat velle peccatum, quia hoc non requiritur ad eam coexistentiam, tanquam constitutivum, nam constitutivum illius solum sunt auxilium, & poenitentia, sed praecise tanquam terminus connexionis, qui amato fundamento, non debet amari: ego enim amare possum coexistentiam mei ad Petrum, quin amem Deum, cum quo ea connectitur, quia mei amor, non ex Deo, sed ex coexistentia movetur. Hinc in forma ad argumentum, nego antecedens, & consequentiam, quia in hoc complexo, dari finem per medium, seu dari poenitentiam per auxilium inefficax, includitur constitutive, & non ut purus terminus connexionis, peccatum, quod Deus nequit velle, & argumentum ruit.

Argumentum tertium: & ponamus, aliquem pro casu intentionis efficacis poenitentiae debere amare efficaciter vel peccatum, vel carentiam

tiam peccati. Tunc sic: Ille in eo casu potius amaret peccatum, quam carentiam peccati, quia peccatum, & non eius carentia ad poenitentiam requiritur; sed voluntas, quae amat potius peccatum, quam carentiam peccati est moraliter mala: ergo & intentio efficacis poenitentiae, ex qua oritur ea voluntas, est moraliter mala, ac proinde dedecens Deum. Nota: quod casus intentionis poenitentiae pro quo Deus (quidquid sit de homine) teneretur vel amare peccatum, vel carentiam peccati, esset chimericus, quia Deus nec posset amare peccatum, nam illud amare esset contra illius bonitatem, nec posset efficaciter amare carentiam peccati, nam talis amor efficacis esset contra intentionem poenitentiae: solum ergo tenetur peccatum permittere. Hinc, nego casum, & ruit argumentum.

Argumentum quartum ex Patre Ribadensyra de praedestinatione disp. 8. capit. 1. si Deus ante absolutam peccati praevisionem praedefiniret poenitentiam, determinaret ad peccatum; sed hoc implicat: ergo & illud. Probatum major: ille determinat ad peccatum, qui a statu indifferentiae ad illud, vel ejus carentiam, se transfert ad statum determinati ad peccatum per affectum intrinsecè cum eo connexum, qui affectus, ut exerceatur, non spectat, peccatum aliunde supponi; sed si Deus praedefiniret efficaciter poenitentiam ante absolutam peccati praevisionem, a statu indifferentiae ad peccatum, & carentiam illius, hoc est, a statu indiffe-

differentiæ ad prædefiniendam poenitentiam connexam cum peccato, vel non prædefiniendam, se transferret ad statum determinati ad peccatum per affectum, nimirum, prædefinitionem poenitentia, intrinsecè connexam cum peccato, qui affectus non spectat absolutam peccati existentiam: ergo Deus determinat ad peccatum.

Uterius primo: qui non expectato peccato, excludit per exercitium suæ libertatis requisitum essenziale ut peccatum à creatura impediatur, determinat creaturam ad peccatum; sicut qui non expectato creaturæ otio, determinatet Deum ad non concurrendum, determinatet eo ipso creaturam ad non operandum; sed carentia prædefinitionis efficacia poenitentia est requisitum essenziale, ut peccatum à creatura impediatur, nam peccati impeditio nequit conjungi cum prædefinitione efficaci poenitentia. & Deus non expectato peccato per exercitium suæ libertatis excludit carentiam prædefinitionis poenitentia: ergo determinat creaturam ad peccatum.

Secundo: quamvis nolitio actus præcepti, vel volitio actus prohibiti præsupponat conditionatè peccatum, est ejus determinatio; sed non alia ratione, nisi quia essentialiter cum peccato connectitur, & est exclusio actus, vel ommissionis necessariò ad vitandum peccatum requisita: ergo similiter quisvis affectus non supponens peccatum absolute prævitum, & cum ipso non expectato connexus determinabit ad illud, nam auferet essentialiter requisitum, nimirum, carentiam

tiam sui, ut peccatum vitetur. Tertio: qui alteri imponit necessitatem disjunctivam, & suo exercitio excludit unum membrum disjunctivæ, suo exercitio determinat ad aliud: ergo qui ponit in alio libertatem, quæ est necessitas disjunctiva peccati, vel ejus vitationis, & suo exercitio libero excludit vitationem peccati, suo exercitio determinat ad peccatum; sed Deus, juxta nos, libertatem ponit ei adjungens decretum connexam cum non vitatione peccati, ac per consequens eam impediens: ergo determinat ad peccatum.

Quarto: decretum, quod supponeret possibilitatem peccati, & non præsupposita illius conditionata futuritione, eam inferret, aut excluderet essenziale requisitum, ut futuritio conditionata deficiat; determinaret conditionatam futuritionem: ergo decretum, quod supponit futuritionem conditionatam, & non præsupposita futuritione absoluta, eam infert, aut excludit essenziale requisitum, ut deficiat, determinat futuritionem absolutam; atqui ita se habet prædefinitio poenitentia: ergo determinat futuritionem absolutam peccati, quod est ipsam determinare. Quinto: peccatum fore, si Deus excludat tale requisitum est, Deum conditionatè determinare peccatum: ergo peccatum existere, si Deus absolute excludat essenziale requisitum ut non existat, est, Deum absolute peccatum determinare. Huic argumento, multas, & satis efficaces retortiones opponit Ramirez, supra vide illa. Præmitto ego ad solutionem: quod Deus non